

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

De magna vtilitate tribulationis. Cap. XI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

fixorum, in seruitio diuino constringantur. Corpus tuum imbecille ad honorem sanctorum Christi crurū in spiritualibus exercitijs saepius lascescat, vt desiderijs suis malignis satisfacere nequeat. Plurimae incognitae tribulationes te ad Dominum, ad ipsam Crucis angariam compellent, vnde fiet vt & corpore simul patiens & sanguine rubicundus totus appareas. Volitaria tua paupertas & adfecto dorso illius lassio lectus erit mollissimos. Naturae tuae mortificatio, inq; omnia vitia hostilis quaedam in te pugna, animum eius mirifice exhilarabit. Cor attentum ac feruidum omnia illius tormenta leuabit. Cum omnia quae in te sunt pro tua virili praestiteris, & tamen ab alijs irrideris, verbis duris castigaris, tuq; Deum pro ijs ipsis contemptoribus, & carnificibus tuis exoras, tunc verè Christo confixus es cruci. Praeterea cum rectae facta tua ad se vilipenduntur, vt te ceu facinorosum & impostorem quendam omnes execrentur, tuq; eis id ex animo remittis, atque ita tibi ipi mori studes, tunc verè Christo confixus es cruci. Denique cum propter Deum amicorum solatijs inordinatisq; consolationibus valedicis, in omnibus ijs quae inter Deum & te medium quoddam facere possunt, tunc verè cum Christo crucem portas. Quum relinqueris à Deo in grauissimo dolore, in duritia mentis, in ariditate citra omnem spiritualis suauitatis consolationem, quemadmodum & ipse Christus derelictus fuit in cruce, non externa aliqua solatia quaeras, sed ad Dominum potius te conuertens per veram tui abnegationem, in voluntatem diuinam, vnicum illius auxilium implora, & quantum tribulatio tunc fuerit amarior, quantoq; abnegatio interna seu resignatio perfectior, tanto Deo similior gratiorq; efficietis: nam in hoc electi Dei amici maximè probari solent. adfectus tuos consolationis auidos cōpescere, & sitientē Christū probè refocillasti. Omnium etiam hominū salutē ex animo sitiens anima tua in Patris illius cœlestis manus semper sic suspensa: spiritus à tempore in æternitatem morae extremæ separationis seu exhalationis segregatus. His inquam exercitijs conformaris & assimilaris cœlesti illi Imperatori, cui per multas tribulationes inrandum erat in gloriam Patris, & eodem itinere nos tyrunculi ipsam subsequi debemus ad æternam foelicitatem.

In derelictione spirituali quid faciendum.

De magna vtilitate tribulationis.

CAPVT XI.

Triplex cruce electis suis, Dominus imponere cōsuevit, alijs quidē maiorē, alijs minorē: prima occurrit in primordijs conuersionis à peccatis ad Deū, quū cunctas prauas adfectiones, voluptatesq; cōsuetas, ad quos natura propensus est homo, relinquere ac mortificare aggreditur. Quod ei sane nō potest nō esse molestū atq; difficile. Omnia enim tū amara sūt oportet, quae prius fuerāt voluptuosa: tantaq; peccatorum debet esse detestatio, quanta prius fuerat delectatio. Quod profectō haud exigui est laboris. Secundam crucem Deus donat, cum aduersitates aliquas, & dolores internos vel externos tibi immittit: quae si æquo posses animo perferre ac ex ipsis diuinæ charitatis penetrabilibus, vnde tibi hæc depromuntur, suscipere: o quam hoc esset egregium, quantis præconijs & triumphis dignum: ex ineffabili quippe charitate hæc tibi largitur Deus, ceu optimum munus quod tibi conferre possit. Laboras ex capite, frigore cruciaris, inedia torqueris, siti contabescis, verbis factisq; contristaris, vel quicquid illud sit, quod te malè habet, id Deus ab æterno ita præuidit, voluit,

Triplex electorum crux. Prima.

Secunda.

puta-

Est 3.

putauit, consilium super hoc iniit, numerauit, ponderauit, mensurauit, hoc modo illud & non aliter futurum, siue hoc tibi eueniat cum merito tuo, siue immerito, iuste siue iniuste, siue tuapte etiam negligentia, cogita semper à Domino proficisci. & patienter sustinens Deo inde gratias age, quod æternum suum consilium & beneplacitum modo in te perficiatur. Propter tribulationes omnia Deus in rebellionem armauit contra homines, elementa, planetas, bestias, iumenta, grandinem, niuem, gelu, æstum, æris intemperiem, pestilentiam, bella, annonæ charitatem, & eiusdem farinae alia sexcenta. Ita vt nullus Apelles tantam adhibeat diligentiam, vt imaginem omnibus picturis & lineamentis suis absoluat, quantum adhibeat Deus vt imaginem suam hominem, diuersis tribulationum coloribus & lineamentis humiliatam, leuigatamq; exornet, vt sibi ad summum placeat. Iam aliquos est inuenire, qui non contenti cruce à Domino sibi imposta, suo sibi iumento grauiore etiam fasces vitro accersunt. At propter morosa capita, ineptas fantasmias, multiplice q; grauedines hinc ferè pullulantes, iucris faciunt nihil. Ex propria voluntate & animi stulta persuasione immoderatas faciunt abstinentias, importunas meditationes, quibus adeò in stupescunt stolidi vt necesse sit Dominum tantisper expectare, donec isti sua absoluerint. Tandem veniente Domino & suum opus in eis exercere cupiente, natura iam destructa, Dominum subsequi non valet: & si forte impugnationes ingruant arduas, ad resistendum vires non suppetunt. Præui naturæ adfectus vitiaq; infesta morificanda sunt, corpus non item. Quin magis arrepto mansuetudinis clipeo, alios te diuexare finito, ac cum ipsis tu te quoque condemnato: & Deo rem longe gratiorem feceris, quam si te infinitis cruciatibus excarnifices.

Tertia crux. Tertia Crux omnium est amarissima & sunt horrendæ tantationes, pressuræ, obtenebrationes mentis, quibus miser homo intus adeò coangustatur, vt rebus penè desperatis, quo se vertat planè ignoret, nihilq; aliud quam certam insaniam, aut mortem ipsam iam sibi imminentem expectet. Quisquis in tantis hisce malis semet abnegabit, is profectò carnem & sanguinem, adeoq; naturam suam totà decoquit atque consumit, nitor faciei destituit, totus homo collabascit, multo magis quam in tribulationibus externis: tam etenim grauibus tentationibus, tanta cordis ariditate, tantis tenebris Deus hominem illum inuoluit & visitat, modo tam inconsueto, rebus tam prodigijs, nec nisi experto facile notis: tam etiam horrendis, tamque multiplicibus aliqui inuoluuntur tribulationum crucibus, vt ab ijs haud facile à quoquam explicari queant. Atqui Deus probè callet, quid sibi istis tentionibus velit, & ex immenso amore hunc illis calicem propinat, quem si hoc animo illi dignarentur suscipere quo Deus elargitur, & quam ineffabilem bonorum fontes inde emanarent. Omnis tribulatio siue sponte à nobis assumpta, siue inuitis nobis superueniens, quādo scilicet de necessitate facimus virtutē, sic vt præter Dei voluntatē ea tribulatione carere non cupimus: sed Deo in vnionem passionis suæ ad laudem suam perpetuam, cum humili quadam tollerantia illam offerimus, talis inquam tribulatio Deo est acceptior alijs quibusuis sacrificijs, aut operibus externis. Commodosius namque est, & spiritui nostro iucundius, in abnegatione sui aliquid pati, quam in pari abnegatione magna operari. Inde enim natura nostra vitiosa profundius conculcatur, & spiritus sublimius exaltatur. Hinc est quod à iuuenili validioriq; ætate, validiora quoque corporalia scilicet & externa exercitia requirat Deus, ita tamen vt sint moderata & spiri-

Crucem qui sibi ipsi indigere adaugent quam male faciāt.

Tribulationes nostræ quomodo gratissimæ fiunt Deo.

Quid à iuuenibus, quid uē à senibus exigit Deus.

Spiritualibus exercitijs non infrugifera : à senibus verò & imbecilibus interiorè magis abnegationè spectat. quã opera externa, vt videlicet quicquid eis acciderè possit hilariter patienterq; perferat, se ab hominibus separatos, solosq; contineant, tẽpus suũ inutiliter nõ expẽdant. Tã excellens est virtus aduersitatũ tolerantia, vt omnia hominum pectora, ne minimum quidem præmium capere possent in hoc sæculo, quod Dominus præparauit in futuro ijs, qui vel leuissimam quamlibet tribulationem pro sui nominis gloria fortiter perpetiuntur. Deniq; licet centum quis annos Deum supplex adoret, haud tamen dignas ei gratias agere possit, pro minima tribulatione à Domino sibi immissa. Quid multis? omnes Sãcti hunc tribulationis calicem epotarunt & nulla in eo latere aconita liquidò cõtestantur, sanguinem cordis sui fuderunt illi pro Christo, sanguinem inquam cordis pariter & corporis (hoc est, internas atque externas cruces pertulerunt) nullis tormentis, nullis iniurijs, nullis mortibus denique à Christo separari potuerunt. Et tamen homines illi fuerunt similes nobis, iisdem circumdati infirmitatibus, iisdem malis, eiusdem etiam Dei hæc eadem gratia, qua illi aded insignes euaserunt, adhuc nobis patet parata subuenire. Quid? an non pudet ergo nos tam supinæ fœcordiæ nostræ & impatientiæ vt ne verbum quidem duriusculum ob Dei amorem perpeti possimus? tantum Dei donum est tribulatio, vt non nisi electis suis illud elargiri soleat, quoniam per tribulationes & angustias via homini aperitur ad æternam felicitatem. Quum se & quæ sua sunt potius, quam Dei honorem homo præ oculis habere, aut se cum voluptate ad creaturas, relicto creatore conuertere incipit, & fortassè in multas maximasq; tentationes & peccata impingeret, perpetuoq; periret, tum Deus tribulationibus ipsam exercet, vt illarum imaginibus occupatus, vitiorum quidem voluptatumq; obliuiscatur, ad Dominum verò conuersus supplex auxilium deposcat, & suam fragilitatem iam penitus habeat exploratam. Quapropter magni ponderandum non est si, quid forte sustinemus aduersi, sed ex animo inde Deo magis gratias agamus, quod nos indignos tanti reputet, vt nobilissima dona sua tribulationes conferre dignetur. Per tribulationes enim idoneos nos facit Deus supernaturalibus donis suis possidendis, quæ vt plurimum per multas tribulationes infundi hominibus solent. Plurimos à Deo defecisse constat in prosperis, paucissimos in aduersis. nam in aduersis virtutes solidantur. Quum igitur quis corripitur, irridetur, contemnitur, iniurijs lacepsitur, vilipenditur, aut alia qualibet aduersitate premitur, idq; animo infracto sustinet, neq; vel lacepsentibus respondere, vel se excusare (quantislibet etiam iniurijs exagretur) non conqueri, non vlisci, nec consolationes externas captare desiderat, sed ad Dominum protinus confugiens, omnes iniurias & afflictiones suas, adeoq; se ipsum totum Deo offert, ac resignat, sicut apud sese, alijs pro sui leuamine non conquerendo permanet; is tum Deo omnium acceptissimus, ita vt quicquid postulare ausus fuerit, citra omnem moram plerumque consequatur. Hunc tremebundi venerantur spiritus angelici, hunc Deus pro voluntate sua abnegata, exaltat in libertatem filiorum Dei. Ceterum quanto maiores consolationes talis homo percipit à Deo & creaturis: tanto se vilior semper reputat, & indigniorem: at quanto ipse vilior est & contemptior in oculis suis, tanto gloriosior & honoratior fit in oculis Dei super omnes Reges & Principes huius mundi: omnibus etiam creaturis suis præcipit Deus vt hunc humilem suum amicum debito honore prosequantur. Multi quidem Deum de-

Tribulationis excellentia.

Tribulationum donum electorum.

Tribulationes patienter cū resignatione tolerata homines Deo gratissimū reddunt.

Deus qui in-
ueniatur.

siderant, sed qua arte ad ipsum perueniant, ignorant. Germana autem scientia qua Deus inuenitur, est humiliter scire, tolerare & pati, omnia quaecunque Deus homini immittere voluerit. Quum pater immorigerum flagellat filium, nunquid virgis id imputandum est? minimè omnium. Cur tu igitur in homines te lacerantes excandescis, quibus Deus virgarum loco vitur ad correptionem tuam? attende homo quid tibi ab alijs mali fiat, nec veluti canis rabidus irriterem remordeas: sed id solum cures, quomodo dictis & factis aliorum vitas ad commodum tuum: omnia enim tuæ utilitati subseruiant, neque quicquam obesse poterit modo tute tibi ipsi per propriam impatientiam non obferis. Deus etiam compatitur homini afflicto, qui & se & omnia sua illi plenè in manus tradidit ac submisit. Quia igitur per Deum hæc ei tribulatio accidit suavis tora, ac planè diuina efficitur, adeò vt contemptus dolor & afflictio perinde ei sapiat vt consolatio.

Tribulatio
quomodo
reddatur sua
uis.

Quando namq; eo peruenit, vt hæc pro Dei honore iubens perpeti velit, id sine absq; diuinæ suauitatis gustu esse nequit. Plurimos videmus foris præclara opera exercentes, vigilantes, orantes, ieiunantes, infirmis ministrantes, at quotumque inuenies qui contemptum & iniurias æquo animo possit perferre? vix opinor è mille vnum. Quamobrem? quoniam fastuosa omnes arrogantia turgens, & magni sunt in oculis suis. Incontaminatus quidem es corpore: sed quid proderit si intus contaminaris arrogantia, inuidia, virulenta fratris obtrahitione, & id genus vitiorum excrementis? egregia quidem res est corporis castimonia, atqui nihil tibi proderit si alijs vitiorum sordibus & creaturarum amore conspurcatus intra te templum Dei. Bernardus ait melior mihi videtur homo patiens, quam foris magna poenitentia opera ostentans, aut multos flagellarum fasciculos se flagellando consumens, pane & aqua quotidie vicitans, & impatientia adhuc æstro exagitatus: melior etiam est durioribus verbis se lacerantes placide alloquens, quam qui quotidie instupendos rapitur mentis excessus, & in aduersis animo concidit, virtus patiendi præpollet virtuti resuscitandorum mortuorum. Hunc inquit Diuus Bernardus summe odit Deus, quem delinquentem aduersitate aliqua non corripit, quia quem tribulationum verbera non flagellat in præsentis sæculo, indubiè condemnabit in futuro. Certissimè namque indicium est perpetuæ condemnationis, omnia hic prospera & nulla habere aduersa. Exemplo tibi simi Lazarus ille mendicus, qui per omnem vitam in finitibus excarnificatus malis, euolat, in æternam felicitatem: & Diues ille Epulo, qui per omnem vitam fortuna vique prospera genioq; indulgens detruditur in ima tartara. Ita quibus diuersa fuit vita diuersus fuit & vitæ exitus. Hieronymus. Mirandum est quod sub

Bernard.

Condemna-
tionis iudi-
cii certissi-
mum.

Luc. 16.

Hieron.

Perfektissi-
sima vita
quæ.

Tribulatio
martyrum
in cælis.

pedibus damnandorum lapides non mutantur in rosas, in solarium eorum quæ perpeffuri sunt malorum: è regione multo magis mirandum quod sub pedibus saluandorum omnes lapides non vertantur in spinas ac à pedibus in capita illorum insilientes pro peccatis illos puniant, adeò ineffabilia bona breuissimo suo tempore consequentur. Perfektissima vita (vt mihi videtur) est sine consolatione relinqui à Deo & mundo, idq; patienter sustinere ac Deo committere. In quo si constanter quis permanens, Deo laudes & gratiarum actiones decantat: quantumuis exigua ea fuerit gratiarum actio quæ ex animo afflicto & contribulato consurgit: gratior tamen Deo erit quam omnes angelorum hymni in cælis, qui animo tranquillo & sine labore proferuntur. Licet tibi martyrum
pramij

Præmijs potiri sine vlla gladij læsione. Quo pacto? si tribulationes æquo animo sufferas. Sufferamus ergo hilariter omnia nobis aduersa, quoniam nemo coronabitur, nisi qui legitime certauerit. Per exercitia spiritalia vix tandem proficit homo ad cognitionem sui: cæterum per exercitia tribulationum non tam discit quam experitur quis qualisue sit.

Quoniam verò tribulatione aut infirmitate pressus sensuum oblectamentis perfrui vetatur, internam consolationem à Deo inuestigare compellitur: quemadmodum & arbori inferiores sirculi amputantur, vt eo sublimius in altum erigatur. Deus nobiscum est in tribulatione & eripiet nos quoniam fidelis est, nec patietur nos tentari supra vires, sed faciet cum tentatione pronentum (teste Paulo) vt possimus sustinere. & non sunt condignæ passiones huius temporis ad futuram gloriam que reuelabitur in nobis. 1. Cor. 10.

*Amor Dei vt sit scopus omnium operum, exercitiorum & eorum
quæ patimur, qui que præceptum dilectionis Dei sit
intelligendum.*

CAPVT XII.

Amor Dei scopus est, ad quem omnia opera tendunt, propter quem assequendum omnia exercitia sunt ordinanda. Nam & si omnes facultates tuas pauperibus eroges, si corpus tuum tradas ignibus exurendum, si etiam tantum bonorum operum quantum omnes totius mundi homines perficias, charitatem autem non habes nihil tibi proderit. Quantum habes charitatis, tantum habes sanctitatis, & nihil amplius. Hoc charitatis præceptum summum est & maximum eorum que Dominus nobis mandauit, in quo etiam omnes scripturæ pendent & prophetæ. Vnde Augustinus: Si implere, inquit, vis quecunque in scripturis siue explicitè, siue implicite continentur, veram Dei seruam charitatem. *Diliges, inquit, Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, hoc est, ex omnibus desiderijs & voluntate tua, vt nihil desideris, nihil velis, contra Deum, extra Deum, supra Deum: Sed cor tuum Deo soli totum tradas possidendum, cunctis creaturis eiectis. Ex tota anima tua, hoc est, ex toto animali homine tuo, vt quinque sensus tuos contineas & abstrahas ab omni voluptate, ab omni opere diuinis oculis ingrato: verum sensibus ipsis vt aris potius, non ad voluptatem aut peccata, sed ad Dei solius honorem. Ex tota mente tua, hoc est, ex intellectu tuo, in vera fide, & firma ad Deum fiducia, sine vllis opinionum fluctuationibus retinendis aut excogitandis, & tanto magis in Dei amore proficies. Ex omnibus viribus tuis ipsa scilicet ad amorem & honorem Dei expendendo & consumendo, secundum altissimum beneplacitum illius, sine vlla proprii commodi contemplatione. Animam quippe tuam totam sibi possidere desiderat Deus, ideòq; ait, Ex toto corde, ex toto anima. Vt autem plenius intelligatur summum istud dilectionis præceptum, operæ pretium est prius intelligere, quis sit Deus, & quæ anima nostra.*

Amor Dei vt sit omnium exercitiorum scopus. 1. Cor. 13.

Matth. 23. Augustia.

Lucæ 10. Diligere Deum ex toto corde, ex tota anima & cæ. quid.

Anima